

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Je vzhůru a poslouchá nás,“ poznamenala stařena. „Prohnaný uličník!“ Zachichotala se. „Jenže panovník se bez prohnanosti neobejde. A jestliže je skutečně Kwisatz Haderach... nu...“

Chráněn stínem svého lože měl Paul oči přivřené na pouhé štěrbiny. Oči stařeny – podobné ptačím korálkům – jako by narostly a zahořely, když se zabořily do jeho tváře.

„Spí sladce, ty rošťáku,“ řekla stařena. „Zítřka budeš potřebovat všechny svoje schopnosti, abys dokázal vzdorovat měmu gom džabbáru.“

Vystrčila jeho matku z pokoje a rázně za sebou zabouchla dveře.

Paul ležel a přemítal: *Co je to gom džabbár?*

Ze všech zmatků, které s sebou přinášela změna, představovala stařena to nejpodivnější, co zažil.

Vaše Ctihodnosti.

A jak oslovovala jeho matku Jessiku, jako by matka byla obyčejnou služkou, a ne tím, čím je – benegesseritskou šlechtičnou, vévodovou konkubínou a matkou dědice vévodství.

Je gom džabbár něco z Arrakis, o čem musím vědět, než tam půjdu? ptal se sám sebe.

Bezhlasně si opakoval podivná slova: *gom džabbár... Kwisatz Haderach.*

Tolik se toho bude muset ještě dozvědět. Na Arrakis bude všechno tolik jiné než na Caladanu. Paulovi se z nových pojmu točila hlava. *Arrakis – Duna – Pouštní planeta.*

Situaci mu vysvětlil Thufir Hawat, otcův mistr assassin: jejich úhlavní nepřátelé, Harkonnenové, spravovali Arrakis osmdesát let formou pololéna, na základě smlouvy se společností CHOAM na těžbu melanže, koření prodlužujícího život. Nyní Harkonnenové odcházejí a jejich místo zaujme rod Atreidů, ale jako pán plného léna – na první pohled jasné vítězství vévody Leta. Avšak za tím se skrývá smrtelné nebezpečí, vysvětloval Hawat, protože vévoda Leto je mezi velkorody z landsraadu velmi oblíbený.

„Oblíbený člověk vyvolává závist mocných,“ řekl tehdy Hawat.

Arrakis – Duna – Pouštní planeta.

Paul usnul a zdálo se mu, že je na Arrakis v nějaké jeskyni, osvětlené tlumeným světlem iluminačních koulí, a že kolem něho proudí mlčenliví lidé. Vládla tam slavnostní atmosféra jako v katedrále a on naslouchal slabému zvuku – zvuku kapky vody. Již tehdy, kdy sen ještě pokračoval, Paul věděl, že si jej bude pamatovat, až se probudí. Vždy si pamatoval sny, které obsahovaly proroctví.

Sen se rozplynul.

Paul zpola procitl, vnímal teplo svého lože – přemítal... přemítal. S tímto světem na zámku Caladan, bez her a kamarádů svého věku, se snad ani nemusí se zármutkem loučit. Jeho učitel, doktor Yueh, naznačil, že na Arrakis se rozdělování lidí na kasty tak nesmlouvavě nedodržuje. Ta planeta se stala útočištěm lidí, žijících tam na okraji pouštních oblastí bez káidů a bašárů, kteří by jim porouchali. Lidí rozumějících písku, zvaných fremeni, kteří nejsou vedeni v žádných záznamech imperiální sčítací komise.

Arrakis – Duna – Pouštní planeta.

Paul cítil, jak v něm vzrůstá napětí, a rozhodl se provést jeden z těch duševně tělesných cviků, které ho naučila matka. Tři rychlé vdechy a výdechy vyvolaly okamžitou reakci: upadl do stavu abstraktního odrazu reality... soustředěného vědomí... aortální dilatace... anulujícího nesoustředěného mechanismu podvědomí..., aby odrážel realitu podle vlastní volby..., aby se obohatil krví a rychle jí zaplavil přetíženou oblastí... *pouhý instinkt k nezávislosti na potravě a poutu bezpečí člověku nestačí...* zvíře si neuvědomuje nic z toho, co přesahuje meze daného okamžiku, a myšlenka, že by jeho oběti mohly vyhnout, je mu cizí – zvíře ničí, ale nevytváří... zvířecí rozkoše se sotva vnesou nad úroveň pocitu a vystačí bez vědomého vjemu... lidská bytost potřebuje jako základ mřížku, kterou pozoruje svůj vesmír... soustředěné vědomé vědomí, které představuje jeho mřížku..., tělesná celistvost je důsledkem toku krve a nervových vznětů podle nejhlubšího vědomí potřeb buněk... veškeré věci (buněk) bytostí postrádající trvanlivost... usilují o takovou trvanlivost ve svých mezích...

Znovu a znovu se ten cvik odrážel v Paulově abstraktním vnímání.